

РЕШЕНИЕ

№ 1409

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2287** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Л. Х., в качеството му на ЕТ Д. Л. 75, ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [жк], вх. Е, ет. 6, ап. 108, със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 104, чрез адв. Д. Т., срещу Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент № 01-6500/722#6 от 31.01.2022 г. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2014 – 2020 за кампания 2020, издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ).

С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорвания административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването му и противоречие с материалния закон. Заявява се, че актът не е мотивиран, тъй като не са посочени конкретни фактически основания, които попадат под някоя от хипотезите на чл. 18, ал. 3, т. 1 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР 2014 – 2020, както и не е конкретизирана нарушената такава. В тази връзка се твърди съществено процесуално нарушение, което е довело до невъзможност за жалбоподателя да прецени валидността и законосъобразността на акта, както и основанията за оспорването му по чл. 146 от АПК. На следващо място, се сочи, че не са обсъдени представените от жалбоподателя доказателства и

възражения във връзка с прекратяване на процесния ангажимент. Навеждат се аргументи, че в случая не са изпълнени материалноправните условия за прекратяване на ангажимента по чл. 18, ал. 3, т. 1 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г., тъй като са налице форсмажорни и изключителни обстоятелства по смисъла на § 1, т. 8, б. „б“ от ДР на Наредба № 7 от 24.02.2015 г., представляващи влошено здравословно състояние на жалбоподателя, в резултат от което има лекарско предписание да не се натоварва. Тъй като поетият ангажимент за извършване на сезонна паша е за национален парк Р., състоянието на жалбоподателя не е позволявало да го изпълни, нито е имал възможност да бъде подпомогнат от членове на семейството си в тази дейност. В тази връзка се сочи, че законовите основания за прекратяване на ангажимента са свързани с неизпълнение, което зависи от волята на земеделския стопанин. Позовава се на чл. 77, § 2, б. „а“, във вр. с чл. 2, § 2, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17.12.2013 г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) № 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета, които, според жалбоподателя, имат пряко приложение с оглед примата на правото на ЕС пред вътрешното. Изразява искане за отмяна на оспорвания административен акт и за присъждане на разноски по делото.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Т., която поддържа жалбата. Претендира нищожност на акта поради липса на компетентност на издателя му, алтернативно – материална незаконосъобразност. Представя писмени бележки и списък на разноските, направени във връзка с делото.

Ответникът – заместник-изпълнителен директор на ДФЗ, се представлява от процесуален представител – ст. юрисконсулт Т. Ц., която оспорва жалбата чрез представено писмено становище. Претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност за заявеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение с искане да бъде намалено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Административен съд София - град, Трето отделение, 16-ти състав, като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приобщените с административната преписка писмени доказателства се установява, че по подадено заявление за подпомагане с УИН 22/230519/95078 с вх. № 19053844 от 08.05.2019 г. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г., в резултат от извършени административни проверки в съответствие с глава пета от Наредба № № 7 от 24 февруари 2015 г. за прилагане на мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. (Наредба № 7/24.02.2015 г.), ЕТ Д. Л. 75 е одобрен за участие в 5-годишен ангажимент за извършване на дейности по направление „Традиционни практики за сезонна паша (пасторализъм) от посочената мярка. За последното Л. е уведомен с уведомително писмо изх. № 02-220-2600/3169 от 13.12.2019 г., с което са изяснени условията на поетия ангажимент и задълженията на земеделския стопанин. Към него са приложени таблица № 1 на одобрените и неодобрените за участие площи и таблица № 2 на одобрените за участие животни с техните идентификатори по направление „Традиционни практики за сезонна паша (пасторализъм)“ от мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР за периода 2014 - 2020 г.

Със заявление за подпомагане/плащане № 22/230519/95078 от 09.05.2019 г. жалбоподателят е кандидатствал за подпомагане по Схема за единно плащане на площ (СЕПП), Схема за преразпределително плащане (С.), Схема за плащане за селскостопански практики, които са благоприятни за климата и околната среда – зелени директни плащания (ЗДП), Схема за обвързано подпомагане за месодайни крави и/или юници (СМКЮ), мярка 10 „Агроекология и климат“ и компенсаторни плащания в планински райони (подмярка 13.1/НР1). Заявено за подпомагане е направление „Традиционни практики за сезонна паша (пасторализъм).

Между страните не е спорно, че за следващата година – кампания 2020 г., жалбоподателят не е подал заявление за плащане по мярка 10 „Агроекология и климат“.

С писмо изх. № 01-6500/722 от 04.02.2021 г. от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ П. С., на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, Д. Л. Х. е уведомен, че се открива производство по издаване на административен акт за прекратяване на многогодишен ангажимент. Изложени са мотиви, че при извършване на административни проверки на основание чл. 52, ал. 1 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. за спазване на поет петгодишен агроекологичен ангажимент ДФЗ – РА е установила, че Д. Х. не е подал заявление за плащане по направление „Традиционни практики за сезонна паша на животните (пасторализъм)“ през кампания 2020 г. Посочено е, че съгласно чл. 8 от Наредба № 7/24.02.2015 г. земеделският стопанин следва да подава заявление за плащане за всяка година от поетия ангажимент, с изключение на първата, като съгласно чл. 18, ал. 3, т. 1 от същия подзаконов нормативен акт неподаването на заявление за плащане е основание за възстановяване на получената финансова помощ или част от нея, на основание чл. 18, ал. 4 от Наредбата. Указано му е, че има 7-дневен срок за подаване на възражения и допълнителни доказателства, относими към изложените констатации.

Д. Л. е подал в ДФЗ възражение вх. № 01-6500/722#2 от 22.06.2021 г. и възражение вх. № 01-6500/722#5 от 29.10.2021 г., с които е изразил несъгласие с изводите на административния орган относно прекратяване на многогодишния му ангажимент по мярка 10 „Агроекология и климат“ по направление „Традиционни практики за сезонна паша на животните (пасторализъм) през кампания 2020 г. Излага доводи, че не е отчетен фактът, че е с 50 % трайно намалена работоспособност, а изпълнението на ангажимента е свързано с тежък физически труд. В тази връзка счита, че са налице форсмажорни обстоятелства, които следва да бъдат съобразени от административния орган, като в противен случай с решението за едностранно прекратяване на агроекологичния ангажимент и за възстановяване на получените суми би се стигнало до несправедливост и несъразмерност на действията на Фонда, респективно нарушение на принципите на административното производство по чл. 6 от АПК. Заявява искане ангажиментът да бъде прекратен, без да се изисква възстановяване на суми. Приложена е медицинска документация – епикриза, медицинско направление за ТЕЛК, експертно решение № 1459 от 16.04.2020 г. Съгласно представеното експертно решение Д. Л. Х. е с 50 % трайно намалена работоспособност, с посочена дата на инвалидизиране – 16.04.2020 г., с валидност от 3 години – до 01.04.2023 г. В решението е отразено общо заболяване – обструктивна сънна апнея, тежка ст. II., нестабилна стенокардия, едноклонова коронарна болест, ПКИ с ДЕС на Л., арт. хипертония 3 ст., хипертонично сърце. В мотивите на решението е посочено, че през 2017 г. Х. е лекуван стационарно за установена едноклонова коронарна болест,

наложила ПКИ с ДЕС на Л.. Съгласно обстоятелствената част на представената епикриза пациентът Д. Х. е постъпил на 10.11.2019 г. в Университетска болница „А.“ за пореден път, с оплаквания от гръдна болка, стягане зад гръдната кост и сърцебиене, появяващи се без ясна връзка с физически усилия, като оплакванията са от 2-3 години и се засилили в деня на хоспитализацията. Издадено му е медицинско направление за ТЕЛК № 117 от 19.11.2019 г. С експертно решение № 91271 от 05.04.2023 г., издадено от ТЕЛК Втори състав към Университетска Първа МБАЛ – С. „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД, с валидност 3 години, до 01.04.2026 г., е определена неработоспособност на Д. Х. в размер на 79 % в резултат на общо заболяване – апнея по време на сън, с посочени противопоказания „ТФТ“.

Възраженията на земеделския стопанин са приети за неоснователни и е издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ оспорваният в настоящото съдебно производство акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент № 01-6500/722#6 от 31.01.2022 г. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР 2014 – 2020 за кампания 2020. В същия са изложени мотиви, че в резултат на извършени административни проверки на основание чл. 52, ал. 1 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. за спазване на поет петгодишен агроекологичен ангажимент, от ДФЗ – РА е установено, че Д. Х. не е подал заявление за плащане по направление „Традиционни практики за сезонна паша на животните (пасторализъм) през кампания 2020 г. Посочено е, че съгласно чл. 8 от Наредба № 7/24.02.2015 г. земеделският стопанин следва да подава заявление за плащане за всяка година от поетия ангажимент, с изключение на първата, като съгласно чл. 18, ал. 3, т. 1 от същия подзаконов нормативен акт неподаването на заявление за плащане е основание за възстановяване на получената финансова помощ или част от нея на основание чл. 18, ал. 4 от Наредбата.

Решението е оспорено пред Административен съд София-град с жалба вх. № 01-6500/722#11 от 23.02.2023 г., подадена чрез административния орган, във връзка с която е образувано настоящото съдебно производство.

По делото е приобщена административната преписка по издаване на административния акт.

По доказателствено искане на жалбоподателя по делото са допуснати разпити на свидетели, с които се цели да се докаже невъзможността му да изпълнява дейностите по поетия агроекологичен ангажимент поради влошено здравословно състояние. Разпитан в съдебно заседание на 31.01.2014 г., свидетелят Р. В. Дотин е споделил, че се познава с Д. Х. от 10 години, тъй като работи в Национален парк „Р.“ като главен специалист „Паркова охрана и контрол“, като е имал задължение да посещава пасища и да проверява ползвателите. През 2019 г. е виждал жалбоподателя на връх К., където е бил с добитъка си – говеда. Обяснява, че тази местност се намира на 2520 м. надморска височина близо до Седемте рилски езера. Обяснява, че там няма път и се стига само пеша, а теренът е много пресечен. Свидетелят споделя, че през 2019 г. е виждал жалбоподателя задъхан на терена, не можел да ходи и се оплаквал, че му е трудно да се качва и подлежи на операция на сърцето. Споделял му е, че „му е правено нещо на сърцето в края на есента през 2019 г.“. След това е спрял да отглежда животни, разпродал ги е, защото му било трудно, тъй като нямало кой да му помага.

По делото е разпитан и свидетелят Г. Й. Е., който се познавал с Д. Х., тъй като също отглеждал животни (овце) и са се виждали по планините и ливадите на територията на Национален парк „Р.“, където имал поет ангажимент по мярка 10 да ги пасе от 90 до

100 дни. Твърди, че през 2019 г. жалбоподателят е отглеждал крави и ги е пасял в местността на връх К., където се ходи четири-пет часа пеша и не е възможно да се премине с кола или джип. Сочил, че пасищата са много стръмни и се ходи много трудно. Свидетелят споделя, че през 2019 г. е помагал на Х. да извежда и прибира животните, два-три пъти го срещал и виждал, че не се чувства добре, дишал е тежко, не е можел да ходи пеша дълго време. Заявява, че е запознат със здравословните проблеми на жалбоподателя, че Д. Л. Х. е бил хоспитализиран в С. във връзка с операция на сърцето. След интервенцията и лечението е приключил с животновъдната дейност. Свидетелят споделя, че отглеждането на животни е трудоемко, включва различни дейности – хранене, доене, извеждане на паша.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като отразяващи техни преки и непосредствени впечатления, обективни, вътрешно непротиворечиви и съответстващи на останалия доказателствен материал по делото. Свидетелите са незаинтересовани от изхода на делото предвид липсата на данни за обратното. Показанията им кореспондират с представените медицински документи, съгласно които през есента на 2019 г. жалбоподателят е бил хоспитализиран поради оплаквания в гръдната област и му е поставена диагноза с препоръка за освидетелстване от комисия.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното: Оспорваният в настоящото производство административен акт за прекратяване на агроекологичния ангажимент на жалбоподателя Х. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР 2014 – 2020, по направление „Традиционни практики за сезонна паша на животните (пасторализъм), подлежи на съдебен контрол на основание чл. 145 от АПК и чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България, въвеждаща обща клауза за обжалваемост на административните актове. Процесният акт е неблагоприятен за жалбоподателя и това обуславя правния му интерес от обжалване. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, предвид липсата на данни за редовното му връчване на адресата, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Компетентността е система от правомощия по осъществяване на държавновластнически функции и представлява кръгът от въпроси, които е оправомощен да решава органът, обхватът и видът на юридическите актове, които има право да издава. Тя определя кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които административният орган едновременно е овластен и задължен да решава. Определя се по няколко начина: а) от нормативен акт, с който се създава административен орган, б) от отделен нормативен акт, с който се определя компетентността на административния орган, в) следва от функциите, възложени с нормативен акт, г) чрез възлагане от друг орган. В предвидените от закона случаи органът, притежаващ компетентност може да делегира част от правомощията си на подчинен нему друг орган. Делегацията е установено от закона временно и нетрайно прехвърляне на част от правомощията на горестоящия орган на някой от подчинените му органи или длъжностни лица. Делегиращият орган запазва компетентността си да

взема решения в областта на делегираните правомощия, като неговата компетентност е паралелна на органа, комуто правомощията са делегирани. При делегация административният акт се издава от името на органа, който е овластен с делегираното правомощие, а не от името на органа, който е извършил делегирането. Последниците от упражнените правомощия възникват за административния орган, на когото са делегирани правомощията. В материалноправен аспект делегацията има значение за валидността на акта.

В настоящия случай предмет на оспорване е акт за прекратяване на агроекологичния ангажимент на жалбоподателя Д. Л. Х. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР 2014 – 2020 по направление „Традиционни практики за сезонна паша на животните (пасторализъм)“. Същият е издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ П. С.. Тя е назначена на посочената длъжност съгласно протокол № 114 от заседание на Управителния съвет на ДФЗ, състояло се на 15.06.2017 г. (по т. 6).

Съгласно чл. 12, ал. 7 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) отношенията между Държавен фонд „Земеделие“ и получателите на кредити, държавни помощи, безвъзмездна финансова помощ, гаранции и субсидии се уреждат с административни договори или административни актове. Разпоредбата на чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП определя, че изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция. С нормата на чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП (в относимата редакция - ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.) е предвидена възможност изпълнителният директор да делегира на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда със заповед правомощията си, произтичащи от правото на Европейския съюз или от националното законодателство, както и такива, делегирани на основание чл. 2д, ал. 2, включително за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления за подпомагане и формуляри за кандидатстване и/или сключване на договори за финансово подпомагане, административни договори по Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове и по подадени заявки и искания за плащане.

На основание чл. 170, ал. 1 от АПК, административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, сред които е и изискването за наличие на компетентност на издателя на акта съгласно чл. 146, т. 1 от АПК. Доказателствената тежест е разпределена между страните от съда с определение от 11.08.2023 г., като изрично е указано на ответника в какво се състои неговата доказателствена тежест.

Във връзка с компетентността на издателя на акта е представена от ответника заповед № 03-РД/4509#3 от 23.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която са предоставени на П. С., на длъжност заместник-изпълнителен директор на ДФЗ, правомощия във връзка с организация и ръководство на дейността на дирекция „Директни плащания“ и дирекция „Информационни технологии“, както и други правомощия, свързани с представителство на ДФЗ, с входящата и изходящата кореспонденция, да подписва командировъчни заповеди, да извършва контрол върху разходи за пътни, дневни и квартирни

пари на служителите, да подписва молби за отпуск, да представя на изпълнителния директор на ДФЗ ежемесечни доклади, свързани с дейността на тези две дирекции. От разписаните в заповедта делегирани правомощия на заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, в т. I. (от т. 1 до т. 7) – т. VI, не се установяват такива по издаване на актове за прекратяване на поет многогодишен ангажимент по мярка 10 „Агроекология и климат“, уредена с Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

По делото е представена от процесуалния представител на ответника заповед № 03-РД/3203/24.07.2023 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която заместник-изпълнителният директор на ДФЗ П. С. е оправомощена да издава и подписва писма, с които се открива административно производство по мярка 10 „Агроекология и климат“, с което едновременно се прекратява поет ангажимент и се предприемат действия по възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление. Предвид датата на издаване на оспорвания акт – 31.01.2022 г., горната заповед се явява неотнормисима към компетентността на органа да издаде процесния административен акт.

Не са представени други доказателства, че на заместник-изпълнителния директор П. С. са делегирани правомощия от изпълнителния директор на ДФЗ, който е компетентният орган по закон, съответно че е била оправомощена от същия да издава актове от вида на процесния по чл. 18, ал. 3, т. 1 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

В случая съгласно горесцитираната нормативна уредба компетентен да издаде акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР 2014 – 2020 е изпълнителният директор на ДФЗ. Това свое правомощие той е овластен по силата на чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП да делегира на някой от заместник-изпълнителните директори, като делегирането следва да бъде конкретно – за точно определени правомощия. Предвид липсата на представени по делото доказателства за надлежното оправомощаване на длъжностното лице, подписало акта, конкретно с тези правомощия и за срока на издаването му, съдът намира, че той е издаден от некомпетентен орган. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни – не пораждаат правни последици. Липсата на компетентност е най-тежкият от пороците на акта и следствието от нея е нищожността му.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административните актове са тези, при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и

форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, която съдържа неизчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт, сред които е и липсата на компетентност. Констатиран порок на административния акт от този вид води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаването му - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. На основание чл. 168, ал. 2 от АПК, съдът следи служебно за основанията за обявяване на нищожност на оспорвания акт, дори да липсва изрично искане за това.

С оглед на гореизложеното съдът намира оспорвания в настоящото производство акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент № 01-6500/722#6 от 31.01.2022 г. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР 2014 – 2020 за кампания 2020 на заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ за нищожен, като издаден от некомпетентен орган. Следователно, жалбата на Д. Х. (като ЕТ Д. Л. 75) е основателна и следва да бъде обявена нищожността на оспорения акт.

При този изход на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се следват направените разноси за държавна такса и платено адвокатско възнаграждение. На основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното такова за дела без определен материален интерес, каквото е настоящото, е в размер на 1000 лв. По делото са представени доказателства – договор за правна защита и съдействие от 22.02.2023 г., за реалното заплащане на сума в размер на 1100 лв. с основание – предоставяне на юридически услуги във връзка с обжалване на процесния административен акт. Следователно, претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение не е прекомерно и е реално заплатено, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати този разход, както и сумата за държавна такса в размер на 50 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент № 01-6500/722#6 от 31.01.2022 г. по мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони 2014 – 2020 за кампания 2020, издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, по жалбата на Д. Л. Х., в качеството му на ЕТ Д. Л. 75, ЕИК[ЕИК].

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, да заплати на Д. Л. Х., в качеството му на ЕТ Д. Л. 75, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [жк], вх. Е, ет. 6, ап. 108, сумата от 1150,00 (хиляда сто и петдесет) лева за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: